

CAMPANET

GENER-FEBRER 1986

Núm. 24

publicació de l'O.C.B.

OTAN QUÈ EN PENSEN ELS CAMPANETERS

SUMARI

Campanet a la premsa. Bona vila és Campanet!. Dades escolars. El fracàs escolar. La imatge de la dona. Enquesta OTAN. Escola mallorquina. IIon Congrés Internacional de la llengua Catalana. Articles sobre cultura popular. Arnau Llabrés

"CAMPANET"
Revista Bimensual

Edita

Obra Cultural Balear
Delegació de Campanet

Coordinador

Miquel Vives Mascaró

Equip de redacció

Joan Buades Crespí
Jaume Ordinas Llobera
Damià Pons Pons

Administració

Pere March Mascaró
Jaume Nadal Ripoll

Publicitat

Joan Buades Crespí

Fotografia

Pere March Mascaró
Damià Ferrà-Ponc

Disseny i Il·lustració

Joan Martorell Martorell
Josep Bernat

Col·laboradors

Joan Pons Pol, Jaume Mo-
rell, Damià Ferrà-Ponc,
Obra Cultural Balear,
Aloma, Catalina Vairiu,
Guillem Alemany Pons,
Josep Segura Salado, Cata-
lina Vilanova, Francesc
Aquiló Pons, Jaume Puigser-
ver, Francesc Lladó.

Impressió

Apòstol v Civilizador, Petra.

Dipòsit legal

P.N. 659/1982

Domicili

Plaça de Son Bordoí, 10, 1er, 1a
Telèfon: 51 62 27

Portada

Fot. Pere March

Els articles d'aquesta re-
vista expressen únicament
l'opinió dels seus autors.

Què fa el Consell Insular en Cooperació i en Ordenació del Territori

La cooperació entre el Consell Insular de Ma-
llorca i els ajuntaments és molt àmplia i es con-
cret a través del pla d'obres i serveis que pro-
porciona a la població tota aquella infraestructu-
ra i tots aquells serveis que contribueixen al be-
nestar social i que afecten primordialment el me-
di rural o el semi-urbà.

Els plans d'obres i serveis es classifiquen en:

- 1.—Obres d'infraestructura hidràulica (provei-
ment, distribució i sanejament).
- 2.—Obres d'accessibilitat (construcció i con-
servació de vies).
- 3.—Obres d'electrificació rural.
- 4.—Obres de servei telefònic al medi rural.
- 5.—Obres d'equipament de nuclis (pavimen-
tacions, urbanitzacions, cementiris, enllumenat
public, centres socials, assistencials, etc).

També es redacten els projectes tècnics que
soliciten els municipis.

El 39% de la xarxa viària de Mallorca és pro-
pietat del Consell Insular de Mallorca que s'en-
carrega de les obres de conservació, repintada i
neteja de cunetes. També són en fase de proje-
cte diverses obres d'ampliació de carreteres.

En relació a l'ordenació del territori, els ser-

veis tècnics emeten informes sobre els plans ge-
nerals, parcials i altres instruments de planeja-
ment en relació amb el pla provincial vigent.

Ha creat i manté el Servei de Prevenció i
d'Extinció d'incendis i Salvament, en règim de
col·laboració amb els ajuntaments.

Aquest servei té quatre parcs principals amb
infraestructura tècnica i humana àmplia i sis
parcs auxiliars que complementen l'acció dels
principals. És prevista la creació de parcs locals
a la resta dels municipis. S'hi destina una inver-
sió global de 735 milions de pessetes.

*Consell Insular
de Mallorca*
c/ Palau Reial, 1

ESTANC

I

PAPERERIA

MARIA CELABERT

LLIBRES
I MATERIAL
ESCOLAR

yogur
natural

GARANTIA NESTLÉ

CHAMBURCY ; el yogur dels
ESPORTISTES

SA
PENYA

c/ Llorenç ribes nº 28
tel·l 51.61.16 - campanet

GELATS I ESPECIALITATS

EDITORIAL

La convocatòria del Referèndum del dia 12 és una nova possibilitat d'exercir el dret democràtic de decidir, mitjançant el nostre vot, el futur immediat de l'Estat Espanyol. És evident que un sistema democràtic s'enforteix en la mesura que hi ha una participació majoritària en la decisió de les qüestions importants que ens afecten a tots. És necessari anar a votar i contribuir així a donar credibilitat a la democràcia participativa que a l'Estat Espanyol encara és una planta jove que necessita regar i alimentar. Pensem que tot just ha fet ara cinc anys, un tenebrós 23-F, que la força bruta d'uns pocs volgué esclafar la força de la raó de gairebé la totalitat dels ciutadans.

El vot, però, s'ha d'emetre responsablement. Això vol dir que convé informar-se amb un cert rigor, escoltant les argumentacions dels qui proposen les diferents opcions de vot. Un ciutadà adult ha de pretendre que la seva decisió estigui fonamentada en el raonament i en la llibertat. Entremig de la gran confusió que pot produir-se durant la campanya electoral, cal saber triar les raons de pes i les que més s'aproximin a les nostres conviccions personals. Sobretot és convenient escoltar la veu de la nostra pròpia consciència, ignorant aquelles altres veus que volen decantar-nos cap a la seva opció invocant unes conseqüències negatives que mai no s'atreveixen a explicitar. Per tant, votar i, a més, fer-ho en consciència.

Però, i creim que és el nostre dret el poder fer-ho, la nostra revista, enfront del dilema del sí o del no, manifesta la seva adhesió a les postures d'aquells sectors ideològics i socials que en propugnen la sortida. Perquè creim que la pau s'aconsegueix deixant de preparar la guerra, perquè volem una Europa dels pobles que sigui solidària en la defensa de la llibertat i del benestar, perquè ens sentim obligats moral i pràcticament a deixar d'explotar les riqueses naturals de l'anomenat Tercer Món, perquè pensam que les despeses destinades a augmentar el potencial armamentístic serien més útils si es dedicaven a eliminar la fam i la misèria dels països subdesenvolupats i a millorar els serveis socials i culturals del nostre país, perquè reclamam que el progrés científic i tecnològic sempre estigui al servei de la dignificació de la humanitat,...Per tot això, assumim com a propi l'eslògan Otan No, Vota Pau.

BAR

VARIATS
XOCOLATA
AMB
ENSAIMADES

BAR CA'S RETO

GELATS
I
TAPES
VARIADES

CAMPANET A LA PREMSA

TORRADA A LA PLAÇA MAJOR

Antigament la festa de Sant Antoni tenia al poble un gran arrelament. Des de fa uns anys aquesta popularitat ha anat desapareixent i les activitats que es realitzaven abans, com eren ses beneïdes i la recaptació d'almoines per al sant han passat ja a la història. No obstant això, serà avui dissabte quan s'espera una major animació a la vila, ja que tal com va succeir l'any passat el batle convidarà a tot el poble a una torrada en la que s'oferirà llangonissa, xulla i botifarró.

MOSTRA ESCOLAR A CAMPANET

Dies passats, i coincidint amb les festes de Sant Antoni, el Col·legi Públic, la CENC i l'OCB han organitzat a la Sala de Cultura de "la Caixa" una exposició de material didàctic realitzat per les escoles mallorquines. L'esmentat material, provinent de diversos centres de Mallorca, té la pretensió d'ensenyar als visitants el gran nombre d'activitats que es poden dur a terme en la nostra llengua. A més de poder observar el nivell d'escriptura que van aconseguint els autors del material, que són els propis alumnes.

Aquesta exposició ha estat presentada a molts pocs llocs de l'illa. Al llarg del present curs anirà recorrent escoles, barriades i pobles amb la finalitat que els pares, alumnes, mestres, etc., puguin observar tot quant es pot treballar a favor d'una escola que imparteix l'ensenyança en la pròpia llengua (DM, 28. 01. 1986).

SUBVENCIÓ DEL CIM PER A RESTAURAR L'ORGUE PARROQUIAL

La Comissió de Govern del Consell Insular de Mallorca va acordar subvencions per a la restauració d'orgues de diferents parròquies de Mallorca. Entre d'altres ha concedit un ajut d'un milió cinc-cents mil pessetes, per aquest concepte, a la nostra parròquia (DM, 9. 01. 1986).

L'OCB VA RECOBRAR LES FESTES DELS DARRERS DIES

L'Associació de Pares organitzà enguany les festes dels darrers dies, els dies 6 i 8 de febrer. Al llarg d'aquests darrers anys han organitzat aquestes festes diverses entitats, segons les necessitats econòmiques que tenien de recaptar dobbers en el seu propi benefici. El que és cert és que aquests darrers anys els darrers dies a Campanet s'han presentat molt animats, amb una gran participació popular, tal com foren fa mig segle.

De la delegació local de l'OCB va sorgir la idea de recobrar la festa. Una trobada de fresses i un ball gratuït varen ésser el punt de partida d'una festa que va a més d'any en any.

En un principi s'aprofitava el dissabte per a fer la festa. Ara ja son tres o quatre els dies en què la gent fa bulla, tal com ho feien antigament. El dijous llarder els alumnes del col·legi i els de pre-escolar de les religioses recorren els carrers de la població amb diferents vestits.

DIVERSITAT DE DISFRESSES

Una gran quantitat de disfresses de tot tipus es poden contemplar pel carrer. Moltes han estat confeccionades en casa i d'altres han estat comprades a les tendes. Antigament el més important no el disfrès, ja que qualsevol vestit servia, sinó que la importància residia en saber qui s'amagava darrera la careta. Amb el temps ha canviat i cada any hi ha gent que presenta disfresses diferents, segons la idea de cadascú o bé del grup.

S'espera que enguany l'animació sigui gran ja que a més del ball que organitza l'APA, també altres locals comercials del poble organitzen espectacles. Però tot això anirà precedit de la concentració de fresses a la plaça Major, com ve succeïnt al llarg d'aquests darrers anys (DM, 5. 02. 1986).

FOGUERÓ PER LA PAU

En el dia d'avui es durà a terme el fogueró per la pau organitzat pel PSM de la nostra vila. Això tindrà lloc a partir de les 19'30 hores, a la plaça de Son Bordoï, i s'espera, segons els organitzadors, una nombrosa presència de persones.

El fogueró va esser suspès, el dissabte dia 1, degut al mal temps. En aquesta ocasió, si el temps acompanya, es consumirà una gran quantitat de botifarrons, llangonissa i vi a voler per a tothom (Joaquín Humberto, UH, 7. 02. 86).

ES VA CELEBRAR EL FOGUERÓ PER LA PAU

El dia 7, després d'un aplaçament causat pel mal temps, es va realitzar el fogueró per la pau, organitzat pel PSM. Com estava previst, al costat del fogueró si va concentrar una gran quantitat de persones, que podríem xifrar en cinc-centes.

Un gran míssil va esser cremat pel foc amb l'aplaudiment dels assistents. Els botifarrons, llangonissa i vi a voler, varen allargar la festa fins al començament del dia següent (Joaquín Humberto, UH. 11. 02. 86).

ATEMPTAT A LA CULTURA

La matinada del diumenge, cap a les sis, un grup de joves atemptaren contra el monument a Llorenç Riber, penjant-li un pep de grans dimensions, travessat per un punyal en el pit. Finalizaren l'espectacle cantant el "Cara el sol" (Joaquín Humberto, UH, 11. 02. 86).

BONA VILA ÉS CAMPANET

Bona vila és Campanet
tanquen l'església amb canyes
i ets sants deven tenir fred.

És una glosa irònica que els qui la cantaven no eren campanaters, i ho feien per fer-los enfadar. I és clar que fingien picar-se quan endevinaven la intenció de voler-los ridiculitzar.

Poc sabia el glosador agut i anònim que l'enginy del seu intent de burla, i tants d'altres que la varen repetir amb la mateixa intenció, que passat el temps ens vendria a demostrar l'honradesa de caràcter dels campanaters d'aquell temps. Que segons diu la glosa, tancaven l'església amb un fràgil canyís quan encara no hi tenien porta.

Qui si atreviria avui...? Després que la veu anònima de les generacions ens ha transmès aquesta glosa, com a manifestació d'un fet extern; però també com expressió de la manera de ser d'un poble. Perquè abans quan véiem un hort tancat de paret alta acabada en forma d'esquena d'ase i sembrada de vidres punxeguts se'l tractava d'exagerat al seu amo. Moltes partions estaven determinades per siquis o bardisses. I ara...? molts trossos estan tancats i amb el cartell de: "Prohibit el pas", "Propietat privada", "Camí particular", "No pas-seu", "Privat". Tot té el seu significat, per això, que l'enginy de la rima, fa música i la poesia de les nostres gloses i codolades, que com a borrissons de llana de les auveies deixen enganxats per les aritges, romagueres i uiastres. Que no quedi penjat en l'estaca del temps, allò de més sa, més viu i més característic dels campanaters.

Un altre tret distingit dels campanaters és l'hospitalitat. I aquest tret el tenen d'una manera molt manifesta els campanaters.

No voldria dir que l'estructura del poble determinà el caràcter dels seus habitants. Però, si que la manera de ser, oberta i hospitalària, acollidora i cordial, potser si que va influir en l'estructura del poble. Perquè no és un poble de carrers i carrerons acaramullats, les cases no s'apiloten una damunt l'altra. Els seus carrers són allargats i les cases s'estenen per dins el camp, i el camp també entre un carrer i l'altre arriba fins dins el poble. Des de la carretera, tot passant de llarg se'l veu ample i estès al sol, obert i blanc, ple de llum, com un somriure afable, com la lluisor d'una mirada d'acolliment, com una mà calenta i oberta. I és que així són els campanaters. Perquè, Bona vila és Campapanet!

Margalida CERDA ARROM

DADES ESCOLARS

(1) DISTRIBUCIÓ DE LA POBLACIÓ ESCOLAR PER TIPUS D'ESTUDIS

CURS 1985-86					CURS 1972-73(x)			
	Homes	Dones	Total	%	Homes	Dones	Total	%
Preescolar....	42	27	69	19'8	-	-	100	24'9
EGB.....	96	95	191	54'8	-	-	219	54'6
BUP.....	14	20	34	9'7	-	-	64	15'9
FP.....	14	13	27	7'7	-	-	-	-
Ed. Especial...	1	2	3	0'8	-	-	-	-
COU.....	7	3	10	2'8	-	-	6	1'4
Universitat...	7	7	14	4	-	-	12	2'9
T O T A L	181	167	348	100	228	173	401	100

DISTRIBUCIÓ DE LA POBLACIÓ ESCOLAR PER TIPUS D'ENSENYAMENT (2)

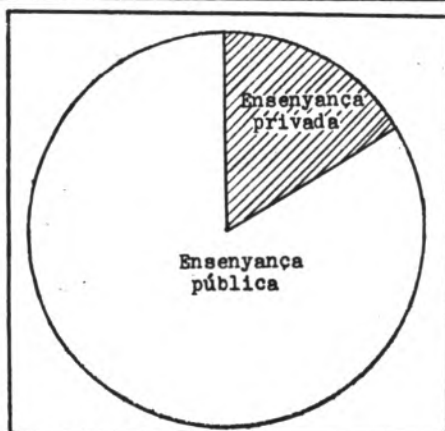
CURS 1985-86

ENSENYAMENT PÚBLIC

Homes	Dones	Total	%
148	143	291	83'6

ENSENYAMENT PRIVAT

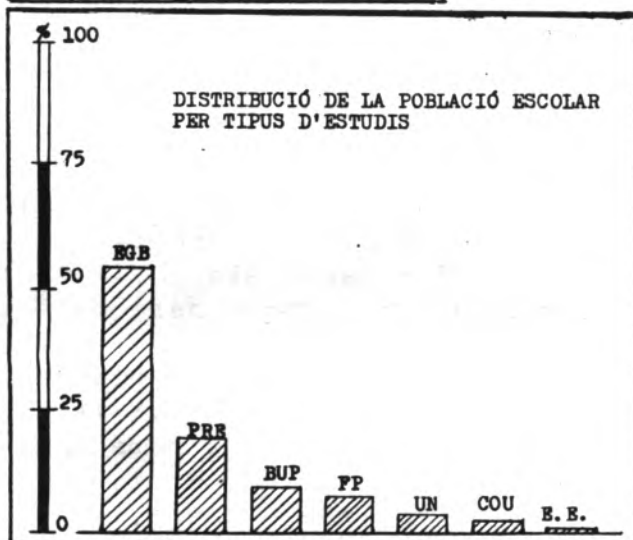
Homes	Dones	Total	%
33	24	57	16'4

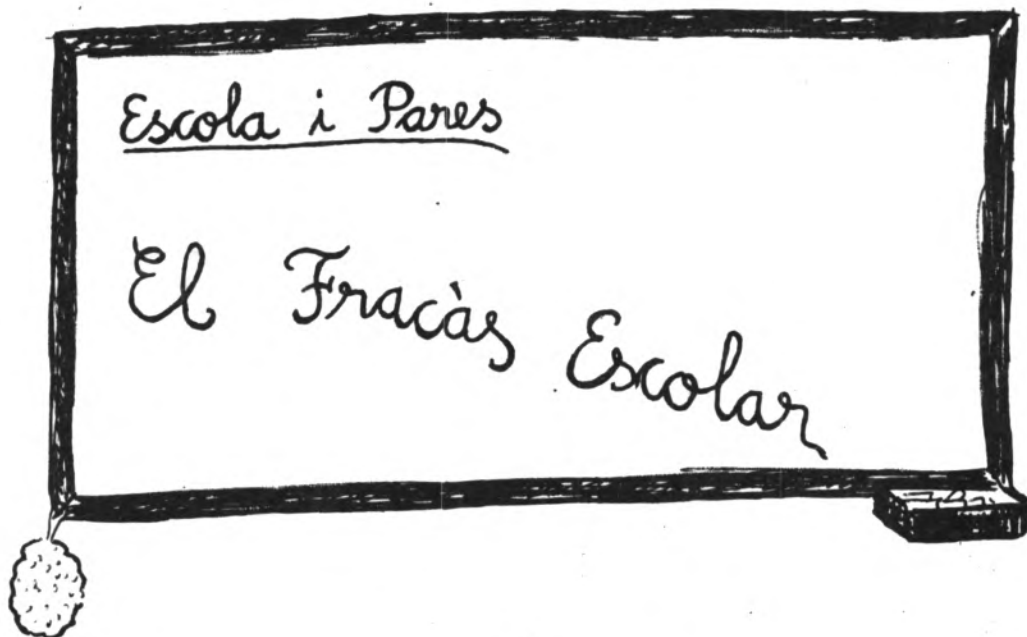

La població escolar de Campanet, -com es pot observar en el quadre estadístic (1)-, ha registrat un descens de 53 efectius en el transcurs dels darrers dotze anys. La disminució afecta bàsicament al ensenyament primari mentre que els nivells mitjà i superior se mantenen semblants. La resposta a aquest fet hi ha que cercar-la dins els efectes negatius que sobre la població de Campanet té la recessió demogràfica iniciada a mitjans de la dècada dels setanta i l'abandonament del poble per part de molts de matrimonis joves.

Els altres aspectes més significatius que ens proporcionen les dades podrien ésser d'una banda el constar l'importància que han adquirit els estudis de FP, ja quasi equiparables als de BUP i la notable diferència existent entre el número d'alumnes (2) de l'ensenyament públic i el privat. (x) FRANCESC AGUILO. Notes sobre la població estudiantil de Campanet. CAMPANET HOJAS INFORMATIVAS nº1

JOAN BUADES CRESPI

Sense quasi adonar-nos-en ens trobam ja a mitjan curs escolar. Som a uns moments més o manco crucials, en què es va notant qui superarà bé el curs i qui ho ho farà. En esmentar aquest tema mestres i psicòlegs parlen de FRACAS ESCOLAR. Els pares potser no en xerrin tan tècnicament, però els preocupa tant o més que els seus fills no aprofitin i superin adequadament les feines escolars. El problema dels pares sol esser que no saben què fer. Es troben impotents, per manca de temps, perquè no tenen suficients estudis, o no entenen el funcionament de l'escola d'avui, tan diferent de la del seu temps.

Jo no hi afegiré res nou. A més, no és possible donar receptes en temes educatius i molt menys en parlar del Fracàs Escolar. És aquest un tema controvertit i complex. Ara bé, si pens que pot esser interessant, anotar alguns punts, tots de sentit comú, però que a vegades s'obliden.

Primer de tot s'ha de dir que no només fracassa i s'ha de prestar atenció a l'al·lot que du males notes, sinó també a aquell que duent-les molt bones és tímid, no se'n sap desfer mai tot sol,... o és un provocador, sempre està impacientant els amics,... etc.

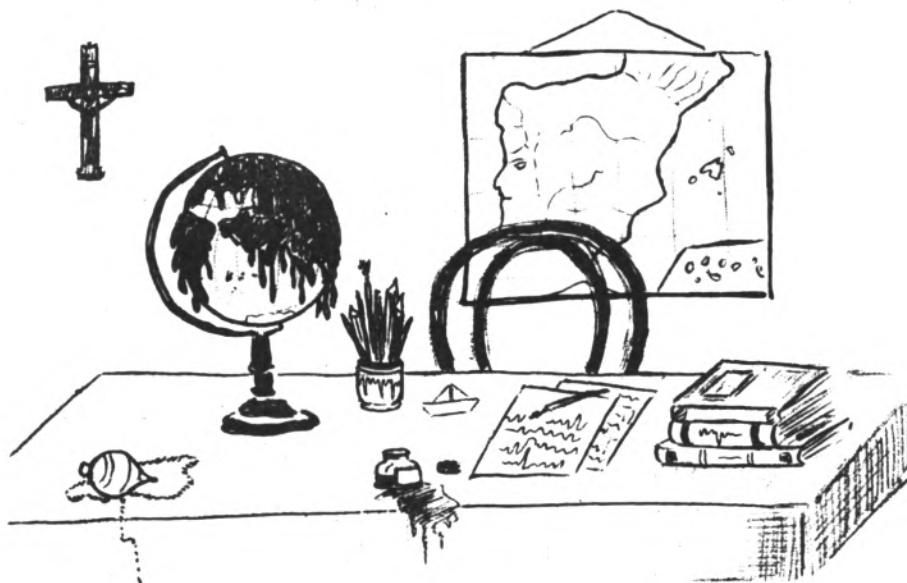
L'objectiu no és crear cervellets, sinó educar i formar infants que se sabran integrar i desenrotllar dins la societat que els ha tocat viure.

També el pares han de pensar que ells, i no només els mestres, són importants en l'educació dels seus fills i que no convé desentendre-s'én. Els han de fer constatar. "Des teu pa faràs sopes" ens convé no sentir-ho més. En canvi, és bo que els al·lots ens contin a què juguen, què aprenen, què fan amb els seus amics. I és important que nosaltres valorem i les comentem aquestes activitats. I, quan sigui possible, donem una utilitat a ca-nostre a allò que ha après a l'escola.

D'altra banda, hi ha una necessitat de mantenir un contacte continu amb el mestre o mestres del nin. Tant si té dificultats com si no. Si no en té, per seguir-lo empenyent i animant; si en té per poder-lo ajudar a no perdre el coratge i a cercar noves alternatives que el facin avançar.

Podríem assenyalar, així mateix, la conveniència per part dels pares de:

- Pensar en si el fill els veu llegir, parlar tranquil·lament,... i en si el nin disfruta d'un lloc adequat per jugar, estudiar, tenir les seves coses,...

Organitzar, juntament amb el nin, uns horaris de treball, joc, hora d'aixecar-se, d'anar-se'n a dormir, de mirar la TV,...; que hauran d'ésser flexibles però sense oblidar-los.

Llegir algun llibre sobre les èpoques per les que passen els infants. Saber que a certa edat ens dirà NO a tot, o a d'altres moments pot returar una mica, o que tindrà una crisi personal a l'adolescència,... ens pot ajudar certament a tranquil·litzar-nos i no posar-nos histèrics per comportaments que són perfectament normals.

Mai reconèixer publicament davant el nin la seva incapacitat. No és aquesta una manera d'ajudar-lo sinó d'enfonsar-lo més. Mai dur el nin al psicòleg pel nostre compte sense haver xerrat primer amb els mestres.

En fi, pensem que de l'actitud que vegin en nosaltres, depèn en gran part l'actitud dels nostres fills davant l'escola, els amics, i més tard el treball, el poble,...

Es tracta que se sentin estimulats, compresos, segurs i de ferlos tenir GANES D'APRENDRE. Aconseguir-ho no es feina fàcil, però tampoc impossible.

text JAUME MORELL

il·lustracions BIEL REINÉS

VINS DE RIOJA **FAUSTINO**

VINS DE NAVARRA **GRAN FEUDO**

CASTILLO DE MELIDA

DISTRIBUEIX:

CIA. HISPANIA DE BALEARES SA.

TEL 276300

Pâtisserie
Mel i Sucre

ELABORACIÓ PRÒPIA

Avda. Gaspar Bennassar, 26

07004 Palma de Mallorca

Tel. 20 95 22

LA IMATGE DE LA DONA

Avui dedicarem aquest espai a parlar de la dona. No, la dona en general sinó la que surt a la petita pantalla dels televisors i que no s'assembla en res als milions de dones que hi ha a Espanya.

Comencem per la propaganda. Ja sabem que es recorre a qualsevol cosa per vendre. Això ja se sap. En el cas que volem citar ara s'empren l'associació sàdico-masoquista: molts de lectors hauran observat l'anunci on per comprar un bon cotxe s'ha d'estar acompanyat d'una senyoreta a l'hora de provar-lo, i després s'ha d'anar a una platja on l'home es taparà les parts íntimes, amb un casc, per suposat. I tot això acompanyat sempre per un somriure de l'amable amiga, que al final -surosam- aconseguirà vendre-li el cotxe.

Com es veu la moral triomfa a Televisió espanyola. Però és una moral ambigua. Una moral on la dona espanyola no troba la seva pròpia imatge!

També es veuen a la pantalla, dones en dura competició per uns millors (?) menjars, a altres que lluiten per obtenir unes tovalloles més suaus o plats més nets amb sabó de molta sabonera; i si les més joves boten mostrant-nos les seves temptacions, les més majors renten, cusen i somriuen, mentres totes, sense cap excepció, envegen la lluminosa blancura de la veïna. És, en definitiva, un destí de la mestressa de casa? Aquest és el paper fixat per la Televisió, única i oficial, per a

la dona espanyola. Però encara n'hi ha més. No acaba aquí la cosa.

Ara també, als matins, a les famoses telenovel·les ens mostren una dona. Plena de felicitat, rebuda com un do pels homes que en tornar de la feina troben que la seva dona ho té tot a punt per començar a menjar; i elles toquen amb les caceroles la felicitat amb les mans. I què em deis de la dona fatal, aquella de les sèries americanes, només per error mostrada com interessant, però en general, exhibida com un simple objecte sexual, mercaderia amb preu, ham per a enganyar desprevinguts. Aquesta dona fatal sol acabar amb una felicitat transitòria al final de cada capítol, i castigada i despre

ciada per tots. I té molta sort si el "galan de turno" no li aterra una galleda.

Resumint, la típica video-dona és, dedicada sistemàticament a la neteja, verge, pura o atrevida, provocativa o pecaminosa, però sempre somriu. Ara bé, es així la dona espanyola? No, no pens que siguin totes com aquests models. Posem exemples: les que fan feina fora de casa, professionals, mestres, obreres, universitàries, etc. o les mestresses de casa que tenen al cap alguna altra cosa més, que espolsen estores frenèticament, les que han aconseguit drets i responsabilitats que no volen oblidar i esperen exercir amb plenitud. La majoria d'aquestes dones, són des-

conegudes, negades, despreciades, o tal vegada, temudes. Aquesta multitud de dones encara no té un lloc a la pantalla del nostre televisor.

Tot això ens fa pensar que, simplement, la televisió les prefereix sense cap; però això sí, amb un bon físic i que sàpiguen rentar, cosir, planxar i cuinar. Perquè per fortuna la tècnica i els ordinadors no poden suplir el cap que avui en dia encara serveix per a pensar. En aquesta nota hem volgut deixar una constància: les dones se defensen totes soles, però mai no és de més que alguns homes també pensin.

JOAQUIN HUMBERTO

LA NORMALIZACIÓ LINGÜÍSTICA ÉS COSA DE TOTS

La normalització de la llengua pròpia de Mallorca, ---això significa que el seu ús esdevengui normal per tot arreu i en totes les circumstàncies--- és una responsabilitat que ens correspon a tots. A Campanet hi ha alguns establiments públics que ja hi col·laboren de veritat en aquesta tasca que honora als qui la realitzen. Avui oferim les imatges de dos comerços ---"Peixateria Júlia" i "Papereria-Llibres"--- que han demostrat amb fets, i aquesta és l'única manera vàlida de fer-ho, el seu amor per la nostra llengua. Enhorabona!

OTAN?

Dia dotze de març se celebrarà el referèndum mitjançant el qual el govern de la nació consultarà els ciutadans sobre la conveniència de romandre a l'OTAN o sortir-ne. És un tema que, evidentment, també preocupa els campane-ters. Us oferim les opinions d'al-guns d'ells.

JAUME BONNIN CAMPOMAR (Mestre)

- S'ha de votar no i sortir de l'OTAN el més aviat possible.

PEP BERNAT CAPÓ "Tuta" (Estudiant)

- Votar i votar que no. Estant dins l'OTAN només reforçam sa postura americana.

PERE VILANOVA "Biel" (Llibrer)

- Crec que no hauríem de tenir bases militars, però crec que no ens queda més remei.

FERNANDO BELLVER (Psicòleg)

- Categòricament s'ha de votar no. No es tracta d'afegir nacions als blocs militars, sinó esser un país neutral i estar sempre a favor de la pau.

JAUME SOCIES "des forn" (Forner)

- Em pareix bé es referèndum. Ara,

no tenc decidit el que votaré.

INES ENRIQUEZ (Apotecari)

- Creo que no tenemos más remedio que estar en la OTAN si queremos estar en Europa.

MIQUEL TRUYOLS (Apotecari)

- Em pareix bé el referèndum. Crec que els polítics han de salber el que ens convé.

TONI REINES "eixut" (empleat de banca)

- Votar no, rotundament.

PEP MULET "Reto" (Cafeter)

- Votaré per estar fora de l'OTAN.

JOAN MARTORELL "Canta" (Batle)

- Si vaig a votar, votaré en blanc.

PEP AMENGUAL "sereno" (picapedrer).

- Encara no m'he decidit. No m'agradaria que fracàs es govern perquè així triomfaria en Fraga.

PERE PONS "Budella" (Estudiant de magisteri).

-Es referéndum està bé. Es qui té un poc de cervell ha de votar que no.

JOAN AMENGUAL (Entrenador de foot-ball).

- Estic en contra de ses armes nuclears. No a l'OTAN.

GUILLEM MORA "Mora" (Estudiant d'Història).

- Un referéndum és el millor per demanar l'opinió damunt un assumpte tant transcendent per la societat. Jo dic no a l'OTAN com a bloc. Jo crec amb una política de distensió, però fora dels blocs.

MIQUEL BUADES RIBER "Riber" (mestre retirat).

- Jo som un pacifista i estic en contra de l'OTAN, perquè si hi hagués un conflicte no se faria cas de ses promeses. Això és una coacció dels Estats Units.

GUILLEM COLL RAMON (Pastisser)

- Trob que no convé entrar a l'OTAN perquè en cas de conflicte hauríem d'intervenir.

LLORENÇ MARCH (Estudiant de COU)

- S'ha d'anar a votar. Votaré que no.

JUAN ANTONIO GARCIA "Canonge" (Sondista).

- Yo con el referéndum estoy de acuerdo. La pregunta me parece que no está bien planteada. Es el pueblo

el que debe decidir y no el gobierno. Yo estoy por el no. En la no integración y sí a la salida.

ANTÒNIA PONS MUNAR "Puça"

- Trob que no s'ha d'entrar a l'OTAN.

ANTONIA ALZINA "Maïans" (Mestressa de casa)

- Trob bé que se faci es referéndum. Cadascú pot opinar. Ara, jo votaré que no.

JERÒNIA RAYÓ "Rayó" (Professora d'Institut).(Cap de l'oposició).

-Estic en contra de l'entrada a l'OTAN. Som partidària de la pau. S'ha d'anar cap a un desarmament progressiu i invertir les despeses militars en béns socials.

PER TOT ARREU, ESCOLA MALLORQUINA

D'ençà que existeix l'escola primària com institució que intenta escolaritzar tots els nins i nines d'un país, l'escola com intent d'alfabetitzar la majoria de la població, l'escola com a fet obligatori per a tots els ciutadans, no havíem tingut mai una escola al servei de Mallorca.

Encara que es dona l'any 1.830 com a data de naixement d'aquestes escoles, a Anglaterra, a l'estat espanyol i sobre el paper serà al 1.857. A Mallorca, els nostres padrins, a la primera meitat del segle XX, feien de porqueret, de pagès, ajudaven en el negoci familiar ... i tot això als 8 anys!

Fins fa ben poc, l'any 1.970, hi havia dos tipus paral·lels d'escolarització:

A- l'escola pública: hi assistien els nins i les nines que no estudiarien després dels catorze anys. Obtenien el títol del Certificat d'Estudis Primaris,

B- l'escola privada: hi assistien els nins i les nines que seguirien estudis després dels catorze anys. Obtenien el títol de Batxiller Elemental -14 anys- i el de Batxiller Superior -16 anys-. També, es podien seguir aquests estudis en els Instituts pú-

blics, però hi havia poques places escolars.

Cinc anys després de la ruptura d'aquesta doble xarxa d'escolarització, neix a Ciutat una nova escola amb una pretensió clara i decidida de ser una escola al servei de Mallorca: Mata de Junc. Si bé és la primera escola que fa l'ensenyament en català, no podem dir que sigui la primera vegada que es faci l'ensenyament en català a Mallorca. Abans del segle XIX, el poc ensenyament escolar a Mallorca, es feia en català: les escoles de minyons. Si passau per un arxiu municipal, podreu comprovar com les actes estan redactades en llengua catalana i els qui escrivien aquests papers, forçosament, havien passat per un contacte mestre/alumne. L'ensenyament de la lectura i escriptura es feia en català.

Tanmateix, és veritat que no coneixem, a Mallorca, cap cas d'escola mallorquina en el segle XX. Per això, podem dir que el curs 1.975-76 és un curs clau a Mallorca puix que amb Mata de Junc neix l'ESCOLA MALLORQUINA.

En l'ensenyament a Mallorca, sempre es produïa una situació de conflicte:

- la majoria dels mestres ensenyaven en català però quan escrivien a la pissarra

Nins de l'escola de la senyora Catalina Company.
Devers l'any 1960.

o en els quaderns dels alumnes ho feien en castellà,

- els alumnes, quan demanaven aclariments als mestres també ho feien en català però quan ho passaven al paper, també ho feien en castellà.

A més, es bandejava de forma sistemàtica tot contingut cultural mallorquí o illenc. Amb el naixement de l'Escola Mallorquina es romp aquesta situació conflictiva: els alumnes aprenen i viuen l'escola en la llengua pròpia de Mallorca: la llengua catalana. A més a més, es parteix de la nostra cultura i del medi immediat per arribar al coneixement de la humanitat i del món.

L'Escola Pública de Campanet ha optat per l'Escola Mallorquina. Els campaneters estan d'enhorabona perquè el poble guanyarà molt:

- l'escola no ha de viure mai més d'esquena a la realitat que l'envolta,
- l'escola ha de contribuir a millorar i enriquir el llenguatge amb què viu l'alumne.

Des del curs 1.981-82, l'Escola Mallorquina ha anat augmentant curs rera curs. Els dies 5 i 6 de maig del 1.984 es va fer la Primera Trobada d'Escoles Mallorquines a Lluc: les escoles públiques de Campos, Deià, Montufri, Lloret; Gabriel Alzamora, Es Rafal Vell i Verge de Montserrat de Ciutat; les escoles privades Mata de Jonc, Teix de Ciutat i l'Escolania de Lluc.

De deu escoles en el curs 83-84, s'ha passat a vint-i-dues en el curs actual.

Per acabar, voldria remarcar que si les escoles privades Mata de Jonc i Teix neixen amb la voluntat decidida de ser Escola Mallorquina, totes les altres són fruit d'una transformació: no són escoles noves sinó que passen de fer l'ensenyament en castellà a fer-ho en llengua catalana, passen de fer un ensenyament desarrelat al medi on estan immersos els alumnes, a tenir en consideració el medi immediat dels infants.

Jaume Ordines i Llobera

Diuenge dia 2 de febrer va tenir lloc a Manacor la constitució del Consell d'Entitats Promotores del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana. L'acte era un homenatge a Mn. Alcover, impulsor del primer Congrés a l'any 1906.

Hi assistiren totes les autoritats: Canyelles, Cirerol, Albertí, els presidents dels Consells Insulars d'Eivissa-Formentera i Menorca, etc. L'acte fou un suport entusiasta a la llengua catalana i no hi ha precedents en la nostra història a l'hora de convocar tants de representants de les institucions al voltant de la qüestió del -

català. Al Teatre Principal de Manacor, Joan Miralles i Montserrat, catedràtic de filologia catalana de la nostra Universitat, dissertà sobre "Antoni Mª Alcover, avui". Repassà la seva vida i obra, amb anècdotes i lectura de fragments dels seus textos.

Després, Isidor Marí i Mayans parlà del tema "Un Congrés per al futur". Segons ell, la presència pública de la nostra llengua, encara que ha progressat darrerament, és molt enfora d'esser normal. Per això és necessari "aconseguir una cultura de masses moderna i progressista".

Josep Mª Llompart provocà l'entusiasme i els aplaudiments. El seu parlament es titulava "Viure en català, oberts al món". Digué que "el Congrés ha d'afavorir que d'una manera lenta, constant, sense imposicions, sense traumes i amb la mateixa traça, es reintrodueixi la utilització del català".

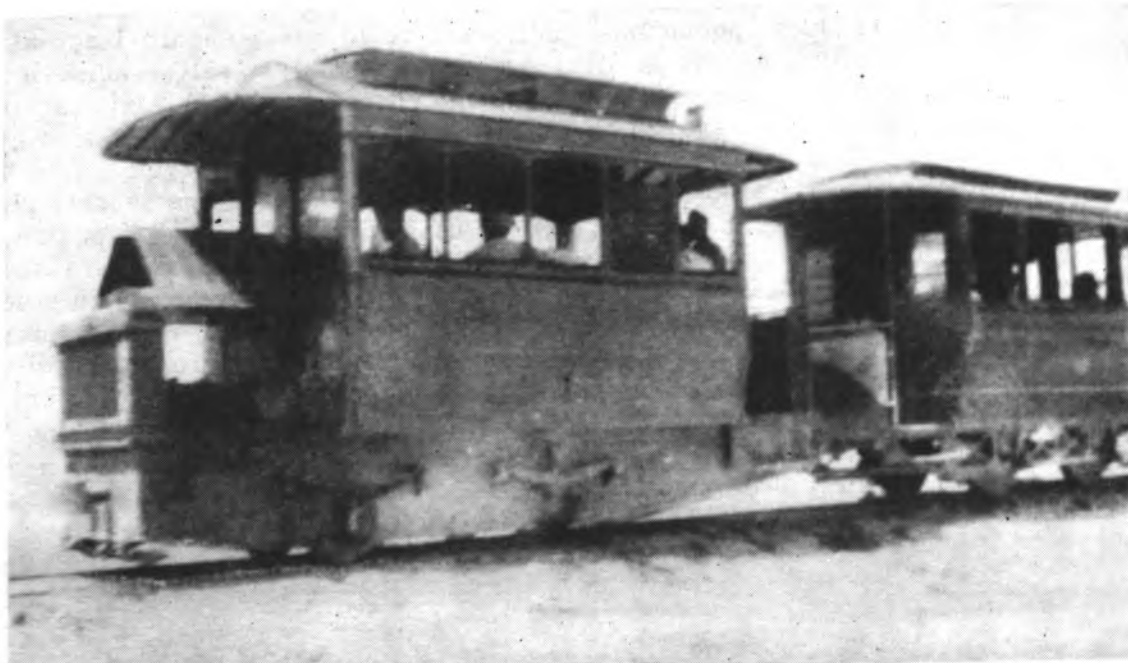
Va cloure l'acte el doctor Antoni Mª Badia i Margarit, que llegí una carta de Francesc de B. Moll. Va afirmar que el Congrés "ha de ser dominat per la rigorosa qualitat científica i per la passió que desperti en la societat la normalització de l'ús del català".

Abans d'aquest acte, es presentà un llibre sobre Mn. Alcover i s'inaugurà una exposició homenatge titulada "Mn. Antoni Mª Alcover, mig segle després" (1 2-19 2

Hem de dir, per acabar, que són moltes les entitats promotores i - que entre ells hi ha l'Ajuntament de Campanet i aquesta revista.

"laCaixa"
CAIXA DE PENSIONS

ES TRENET

Fa cinquanta-vuit anys vaig conèixer per primera vegada la platja de S' Arenal. Era un desert. No hi havia ni camí ni carretera. En aquelles saons Mallorca no coneixia encara la febre de banyar-se a la mar i mancarien molts d'anys per arribar a les massives onades de cares rosses i de cabells daurats que, avui dia afamegats de sol i d'iode, vénen i es tomben damunt les arenes immaculades, per torrar-se talment escamarlans a la planxa. Llavors no. No corriem el perill d'esgarronar-nos en aquests paratges tranquils i solitaris. La natura era aquí totalment verge.

Al començament de la platja, si veníu de Ciutat, hi trobàveu Ca'n Pastilla i a l'altre cap un quern de casetes que es deia s' Arenal. Ca'n Pastilla tenia una dotzena de cases només, on hi estiuejaven algunes famílies benestants. Però, tot i esser tants pocs els veïns, els tramvies elèctrics de Ciutat hi descarregaven, tres o quatre voltes al dia, uns escassos passatgers. A l'altra extrem de la platja, com hem dit, s'hi trobava S' Arenal, de Lluçmajor, que consistia en dues embostes de cases, baixes i senzilles, on alguns llucmajorers hi malpassaven mig estiu, puig que, en arribar Santa Cànida, sa Patrona, havien d'aplegar veles, per anar a la festa i, l'endemà, començar la tasca de la collita de les ametles, de què en són tan rics els llucmajorers.

Hem dit que la platja era llarga i deserta. En tot el seu trajecte hi havia sols tres cases: la primera era Ca'n Rigo, la segona Ca'n Moner, i la tercera... encara no existia! Així de solitari era el nostre paratge. No volem dir amb això que no s'hi ves alguna persona nedant, amb la vestimenta pròpia de l'època, d'una sola peça, que sols deixava al descobert la meitat dels braços i dels genolls en avall, amb les clàssiques retxes blanques de zebra d'un dit d'amplària. Amb un poc de bona sort podíeu topar-vos amb alguns pagesos, acabades les messes, eixancats damunt la bístia, que també entrava a l'aigua fins que aquesta li arribava tall de panxa. Que les bísties també tenen dret a rentar-se, al manco una volta a l'any!

Corregueren els anys i l'evolució arribà també a la nostra platja. Els diumenges començaren a veure-s'hi alguns banyistes més, tots de les nostres contrades, que cercaven refrescar la seva còrpora en el rigor de la canícula. Sense esperar ni un minut més, les nostres autoritats, sempre zeloses de l'ordre i el bon nom, programaren ran de s' Arenal tres zones ben delimitades, veïnades una de l'altra, per als diferents usuaris de les nostres aigües blaves. La primera, que es trobava gairebé davant les mateixes cases de s' Arenal, estava reservada al sexe femení. Seguia en direcció cap a Ciutat, la zona on s'havien de banyar els homes. I a continuació venia la tercera, que es destinava... a les bísties! Així de separats els tres grups!

Per unir les dues "poblacions" indicades, no hi havia encara l'actual carretera ni fins i tot un mal camí, ran de la mar. Amb tot i això, per salvar aquesta distància de cinc quilòmetres, teníem un trenet, d'un sol vagó, però un trenet! Així mateix, a voltes, si les circumstàncies ho demanaven, li enganxaven un remolc, per dur més gent. El nostre trenet duia un motor de gasolina, que us resplendia dins el cervell i feia tremolar tot el buc. Un dolç i suau tremolor, que us invadia les cames i el cos sencer, per fer més variat el trajecte. A la fi ho agraïeu, perquè us llevava la son i així podíeu admirar el paisatge i les postes de sol meravelloses. Era un trenet domèstic, pacífic i sense pretensions, que amb greu dificultat mai sobrepassava els quaranta per hora, malgrat que els majors d'edat creguessin que aquella velocitat vertiginosa era ben temerària, puix corríem el perill de sortir-nos dels rails o esclafar-nos contra les primeres cases de S' Arenal o de Ca'n Pastilla. Els estudiants maliciosament li deien "Sa Porcelleta". Era un trenet familiar on cada dia us hi trobàveu amb les mateixes cares. I com que ningú mai tenia presses, ni d'anada ni de venguda, era ben comprensible que esperàssim a què hi fóssim tots, perquè tots teníem dret a anar a Ciutat.

D'aquesta manera el nostre trenet feia i desfeia el camí, que hi ha d'aquí a Ca'n Pastilla, i de Ca'n Pastilla aquí, tres voltes al dia. Perquè vegeu si era familiar us diré que el conductor es prenia el dret desiara d'aturar la maquinària, per botar i arribar fins a l'aigua, d'on arreplegava uns quants de tions o de branques, que el temporal havia tirat damunt l'arena. Ell necessitava llenya per encendre el foc per fer el sopar o per escalfar-se les vetlades d'hivern. En feia un feix, el fermava i, a peu segur i amb parsimònia patriarcal, retornava al vagó. La col·locava on manco estorbàs al passatge. I llavors, a tot gas, per rescabalar el temps perdut, tornàvem a partir.

A dos llocs distints del trajecte, les vies es duplicaven. Preníem la de la dreta, esperant que arribàs l'altre trenet, que havia de venir per la mateixa línia i que tant es podia torbar un quart com mitja hora.

Quin temps, aquell, i com ha canviat S' Arenal els darrers anys!

Auto - Esc|O|la

SOLIVELLAS

Avda. del Coco, 8 - 1.º A
Tel. 51 48 15

LLOSETA
Balears

Joan LLABRES I RAMIS
Revista "S' Arenal de Mallorca"

*Conselleria d'Educació i Cultura
de les Illes Balears*

SOBRE ELS NOMS D'ALGUNS NÚVOLS DE SANTANYÍ

Un dels aspectes de la nostra cultura popular que no ha merescut gaire atenció per part dels investigadors moderns és el dels noms dels núvols. Sense caure en l'error, es pot afirmar que la memòria col·lectiva dels mallorquins no conserva sinó una part ínfima dels amplis coneixements metereològics que fa unes poques dècades encara posseïa com a resultat d'experiències acumulades segle rera segle i trameses de generació en generació. Avui per avui, poquíssima gent deu estar capacitada per a identificar els niguls dels quals parlaré. Hem perdut l'hàbit d'observar el cel i d'atalaiar l'horitzó. La predicció del temps ens és servida dins les sales d'estar, a través de les cadenes de televisió. Sense el màgic aparell ens trobam desemparrats.

Antany, les fórmules de pronosticació del temps eren fixades dins la memòria amb el joc del llenguatge, mitjançant la rima. Així es deia de l'arc de sant Martí: "si surt el matí, pots fer el teu camí; si surt el capvespre, demà feràs festa". O també: "bona gelada, bona diada". Els niguls eren observats amb molt d'esment. Si apareixien encreuats pronosticaven la pluja. El dictat diu que "boira que pastura, aigua segura", i "el cel tavellat, dins quatre dies la terra ha banyat". Qui volia defugir el marge d'error assegurava: "el cel tavellat, en es tres dies és eixut o banyat".

Els núvols que coronaven els cims d'algunes muntanyes concretes eren símbols inequívocs de la pluja imminent:

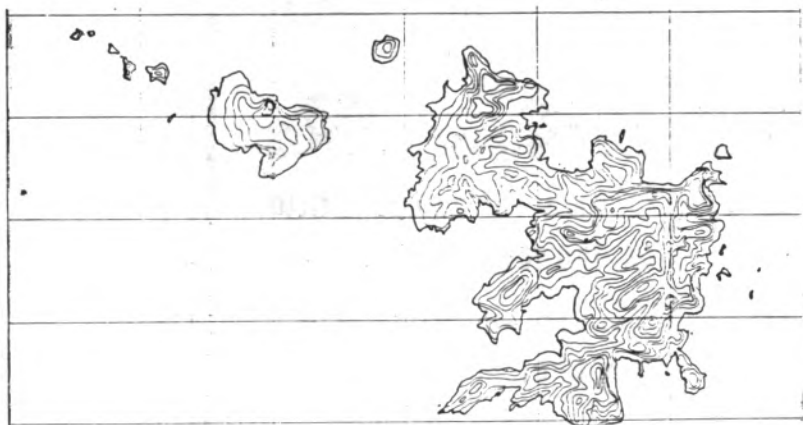
"Sant Salvador duu es capell
i Es Castell duu sa gorra,
qui té cames ja pot córrer
o se banyarà sa pell".

Un dels nuvolats, amb nom propi, més coneguts de Santanyí és l'anomenat en Jordà. És de color honest, grisenc, i fosc. Apareix sobre Cabrera. De vegades allargassat sobre l'illa, ample d'abaix, en forma de mata. De vegades es congria apilotat i alt i amb aglomeracions secundàries. El mariner que el veu s'afanya per entrar a port. L'aigua cau a trempons:

En Jordà damunt Cabrera
ha sortit molt furiós
trons i llamps de dos en dos
i aigo que desespera.

Jo visc amb una quimera
que avui o demà plourà
perquè he afinat en Jordà
cama aquí i cama allà
eixancat damunt Cabrera.

També són molt populars els Allots de Calonge (o els Allots Calongins, més rarament). Deven correspondre als que a molts de llocs en diuen els Fadrins de Santanyí. Aquí els veim a la part de tramuntana o gregal. Són apilotats, blancs i negrosos alhora. Dels Allots de Calonge es diu que "seguit, seguit pixotegen".

També molt famós, però menys conegut, és en Paratjal, que surt pel costat de mestral. Si en Paratjal i en Jordà es topen, pot esser ferest. Regalen molta d'aigua i quasi sempre vent.

També s'anomena en Botilla, però s'ha oblidat la seva carta d'identitat. Potser era anomenat així per l'aigua que portava. Una cosa semblant podríem dir d'en Gerreta, que apareixia per la part de migjorn. El seu nom ens fa pensar en la seva forma, o potser també en l'aigua que llançava.

La Vinya de Sant Martí és un altre nuvolat plover. Es diu que en vint-i-quatre hores té el raïm madur, és a dir, plou.

També hom parla de la Ciutat de Troia, una boira plovera que sortia per la tramuntana:

Sa Tramuntana carrega
deu 'ver d'anar a qualque lloc,
posam-mos abaix des foc
que es llebeig ja torna negre.

Tot això no són més que escapalons d'un ric patrimoni onomàstic que es tam a punt de perdre del tot. Faig una crida als qui sentin interès i curiositat pel tema, animant-los a recollir tot el que puguin. Potser es podria realitzar un corpus baleàric de núvols. El tema promet esser força apassionant.

Cosme AGUILÓ
Revista "Sal i Xeixa" (Santanyí)

*Conselleria d'Educació i Cultura
de les Illes Balears*

ENCARA NO SOU SUScriptor
DE LA
"REVISTA CAMPANET" ?

ZENER

laboratoris d'electrònica i d'equips d'alta fidelitat "hifi", c/. francisc fiol i joan-5 ciutat - tel. 291772., per informació i demostració a campanet: pere i joan martorell "canta".

MESTRE ANTONI "LLEÓ" EN LA MEMÒRIA DEL POBLE

No crec que ningú dubti que la confirmació de l'èxit d'un glosador popular la constitueix el fet que el poble, la memòria popular anònima, conservi vius i frescs els textos de les cançons que aquell glosador va compondre temps enrera.

A Lluçmajor, és ben palès, molta gent recorda el nom, anècdotes i cançons de mestre "Lleó", glosador de soca-rel, nascut a l'esmentada ciutat el 5 d'octubre de 1818 i veí de Lluçmajor fins a les vuit del vespre del dia 27 de març de 1908, data del seu decés. Home del poble, "mosso de margedor", glosador per damunt de tot. Un glosador ajustat al cent per cent als models que d'aquesta tipologia humana n'han indicat els folkloristes. Protagonista d'un extens repertori d'anècdotes arrodonides amb cançons enginyoses com poques, mestre "Lleó" fou autor també de diversos glosats que varen ésser publicats.

És a rel d'una d'aquestes publicacions ("pleguetes"), UNIONS I DESUNIONS/ DE FETS MODERNS I ANTICS/ POSAT EN VÀRIES CANÇONS/ D'ON POREN PRENDRE LLIÇONS/ ETS HOMOS GRANS I PETITS, tercera edició en estampa de Felip Guasp a Palma, datada el 1896, que hem cregut oportú el nostre comentari inicial relatiu a la pervivència en la memòria col·lectiva com a senyal d'encert. L'obra de referència és un recull de 102 estrofes (majoritàriament fusió de dues quartetes heptasil·làbiques amb dues rimes consonants, de disposició croada) on l'autor reflexiona i es reconcentra en el passat i el present oferint la seva particular visió de l'individu que intenta sobreviure al si d'una societat injusta. D'aquesta recopilació el poble n'ha assaborit una bona part incorporant-la al patrimoni comú.

UNIONS Y DESUNIONS

DE FETS MODERNS Y ANTICS

POSAT EN VÀRIAS CANSONS.

D' ON POREN PRENDA LLISONS

ETS HOMOS GRANS Y PETITS

ESCRITAS EN MALLORQUÍ

PER

TONI GARAU

NATURAL DE LLUCMAJOR

TERCERA EDICIÓ

PALMA

ESTAMPA DE FELIP GUAŞP

1896

Tots els testimonis de la cançó popular mallorquina recorden que el pare Rafel Ginard i Bauçà al seu gegantí "Cançoner popular de Mallorca" només publicà les cançons per ell recollides de la tradició oral deixant de banda les que havien estat prèviament impreses. Doncs bé, si llegim el tom III del C.P.M., a l'apartat "Localitat", l'epígraf "Espanya en general", hi trobarem deu cançons. D'aquesta desena, set són originals (així ho prova la publicació citada) de mestre Antoni "Lleó" (vegi's la numeració): C.P.M.: nos: 15-18-19-20-21-22-23; "Unions": 33-83-32-29-90-35-47.

Anotarem el text d'alguns exemples de mestre "Lleó" (actualitzant-ne només l'ortografia):

- 33: "A Espanya hi ha un lleó/ antic i fort de barram/ i som molts qui l'engreixam/ amb ses gotes de suor./ I amb sa contribució/ de sang força li donam,/ i si no mos defensam/ matarà sa nació".
- 29: "Si aquest despotisme dura,/ que la fe no's pos formal,/ Espanya pes natural/ parará en mala ventura;/ un tira i s'altre s'atura,/ que això resulta amb més mal/ que un cop de vent de mestral/ a arbre que està en tenrura".

90: "Espanya duu una alenta/ i a poc a poc morirà,/ i qui la podria curar/
s'enfermedat li aumenta./ I si ha d'anar així sempre,/ no s'hi podrà
viure un ca,/ que sa bossa des pagar/ ja no t'è pols an es ventre."

Recollides pel gran folklorista franciscà a indrets tan diversos com Lluçmajor, Porreres, Sineu, Artà, Son Carrió, Manacor, Sant Joan o Petra s'adapten molt fidelment al text original del llucmajorer publicat el 1896 (si n'exceptuam la núm. 21 del C. P. M., molt canviada, però amb detonació clara de l'origen). Cas semblant succeeix amb la núm. 27 de la plagueta ("D'Orient a Occident/ el món d'extrem a extrem va:/ un vol peix, s'altra vol pa/ i tothom viu descontent./ I si Déu omnipotent/ prompte no alça sa mà,/ sa sang córrer se veurà/ semblant d'un riu o torrent".) a la núm. 962 del C.P.M. (tom III, "Vida Humana").

En resum, doncs, si de 102 cançons que componen l'aplec del glosador de Lluçmajor tants d'anys després de la seva publicació i a tants llocs distints, persones anònimes han rememorat un 10% dels textos no calen dubtes sobre l'assumpció per part del poble de l'obra del mestre de paret seca Antoni Garau i Vidal.

Miquel SBERT

"Lluçmajor de pinte en ample"

1 de Març, una data històrica

L'1 de març de 1983 les Corts Generals aprovaren l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears. De llavors ençà, aquest dia s'ha convertit en una data històrica.

- PERQUÈ aquell 1 de març de 1983 iniciàrem el procés cap a la institucionalització del nostre autogovern.

- PERQUÈ amb l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears retérem homenatge a totes les persones que al llarg del temps han treballat per mantenir la identitat del nostre poble.

- PERQUÈ aquell dia iniciàrem el camí per planificar el nostre futur i convertir en realitats les nostres aspiracions.

Any rera any, hem recordat aquella data amb una commemoració solemne, però popular. Solemne, pel significat que té; popular, perquè el poble de les Illes Balears n'és el protagonista.

Aquest és l'autèntic es-

Consolat de Mar, seu de la Presidència del Govern Balear

perit que anima els actes oficials i la diada autonòmica que el Govern Balear prepara per a principis de març. Una commemoració que vol ressaltar i difondre tot allò que ens és propi i que marca les nostres vides. Una data perquè reflexionem sobre el fet balear.

Cada any, una de les nostres illes ha estat l'escenari principal de la Diada Autonòmica. Primer va ésser Menorca, després, Eivissa i

Formentera i enguany, en el Tercer Aniversari de la promulgació de l'Estatut d'Autonomia, ho serà Mallorca. Per això, us convidam a tots a celebrar aquesta fita històrica i esperam que tots, habitants d'aquestes Illes, hi prendreu part.

GOVERN BALEAR

Conselleria d'Educació i Cultura

UN CONGRÉS POPULAR I DE PARTICIPACIÓ

El Segon Congrés assolirà plenament els seus objectius, si aconseguim una àmplia col·laboració de les autoritats polítiques, les institucions públiques, les universitats i les associacions culturals, les entitats cíviques i socials. També la dels especialistes i dels professionals de l'ensenyament de la llengua. Sobre tot, és indispensable que tots els ciutadans de les terres de llengua catalana facin seus els objectius del Congrés i s'organitzin activament per dur-los a terme. Tenim, doncs, una gran ocasió per dur endavant una acció comuna que unifiqui els múltiples esforços que a hores d'ara es fan a l'edificament.

Si ens fem congressistes, serem conscients amb el deure cívic de contribuir a la plenitud de l'ús del català en totes les situacions comunicatives, tant si són individuals com col·lectives, tant si són públiques com privades.

Podrem divulgar els objectius i missatges del Segon Congrés; participar en els actes públics i científics; fer una aportació econòmica en concepte de la quota de congressista; comportar-nos lingüísticament amb absoluta normalitat; organitzar activitats, per petites que siguin, de conscienciació de la situació sociolingüística; impulsar partit arreu iniciatives de normalització de l'ús de la llengua; convidar els amics i coneguts a integrar-se activament en les tasques del Segon Congrés i viure quotidianament en català.

Necessitam milers de congressistes per fer possible que el 1986 sigui l'any del gran impuls cap a la definitiva normalització de la nostra llengua pròpia. A les Illes, on tot just s'haurà aprovat la Llei de Normalització Lingüística, hi haurà una tasca immensa per difondre-la i aconseguir-ne l'aplicació.

El futur de la nostra llengua depèn de cadascun de nosaltres. Umar-la i defensar-la és cosa de tots.

El jugador mallorquí, i campane-
ter per part de pare, constitueix
una molt bona notícia esportiva dar-
rerament. Va partir cap a Astúries,
deixant família i amics, decidit a
triomfar. Quan ha tengut ocasió, ha
demostrat la seva vàlua.

I així, després d'una estada al
filial, l'Spórting Atlético, ja s'ha
consolidat al primer equip i -per a-
fegitó- el convoquen per jugar a la
Selecció Sub-21. Tot un èxit.

N'Arnau començà la seva carrera
esportiva al San Cayetano. En acabar
l'etapa infantil fou cedit al Génova
Juvenil, equip de tercera regional i
inferior al San Cayetano, on va fer
una temporada brillant, per la qual
cosa el tornà a reclamar el primer
equip.

Disputà la lliga per a l'ascens
a la Divisió Nacional Juvenil, que
no s'aconseguiria per mala sort. —
Aquesta temporada tengué ofertes del
CIDE, però la directiva del San Ca-
yetano decidí finalment que acabàs
la seva etapa juvenil amb el seu —
equip. Va sofrir una important lesió
de menisc, de la qual es recuperà
prest, i participà a l'ascens de l'e-
quip a la 1ª Divisió Nacional.

Després d'unes quantes ofertes,
fitxà amb el Constància. Començà com
a suplent però de cada vegada s'afer-
mar en la titularitat. Feu el seu mi-
llor partit davant l'Andratx, un par-
tit clau perquè hi assistiren tècnics
de l'Spórting.

Hi anà de prova i a un entrenament
col·locà dos gols al porter Castro.
Boskóv -aleshores entrenador de l'e-
quip asturià- donà el vist-i-plau al
fitxatge.

ARNAU LLABRÉS

El primer any a l'Spórting At-
lético, equip filial, Novoa era
l'entrenador i n'Arnau gairebé no
jugava, molt sovint no anava ni -
convocat. El segon any, el tècnic
era Rezza i aquesta temporada re-
alitzà grans partits: va fer ca-
torze gols. El tercer any feu un
total de vuit gols amb el filial
i ja va debutar a uns quants par-
tits de Copa del Rei amb el pri-
mer equip. Va jugar alguns minuts
de partit de lliga davant la Real
Sociedad.

El salt definitiu li ho va impe-
dir una altra lesió inoportuna. —
Prest o tard, però, havia d'arri-
bar el moment decisiu. La regula-
ritat del seu joc al primer equip,
havent substituït una figura tan
mítica com la de Quini, ha fet —
que s'hi fixàs el seleccionador -
nacional, Luís Suárez, que el va
fer debutar amb la Sub-21 davant
la selecció del Marroc.

Ara queda l'esforç de mantenir-
se al lloc aconseguit. Nosaltres
que el coneixem un poc, no dubtam
que manetendrà la regularitat i
demostrarà la seva plena capaci-
tat tècnica i voluntat. I si no,
d'aquí a un any ja en parlarem.
Enhorabona, Arnau!

Grup de persones que feien feina al taller d'esparde-
nyes de Ca's Company l'any 1924.

D'esquerra a dreta i de dalt a baix són: Mestre Bernadí Ribet; n'Antònia Alzina (Pometa); n'Antònia Campomar (Curta) ; en Bernadí (Pometa), nin; en Guillem Capó — (Blanc) ; na Francina Aina Campomar (Pometa) ; n'Àngela Pericàs (Gaieta); na Joana Aina Capó (Blanca); n'Antònia Bisquerra (sa Mestressa) ; na Margalida Amengual (Company), nina; n'Antoni Ribet ; en Llorenç Ribet ; - en Bartomeu Rabassa (Portell) ; n'Antoni Pons (Muleta); en Bernadí Ribet; n'Antònia Capó (Sarigota) ; na Catalina (Xapeta) ; n'Antònia Bennasser (Gallet); n'Antònia Capó (Blanca) ; en Bernadí Amengual (Company) , nin; - na Maria Ribet, nina; na Maria Amengual (Company), nina; na Margalida de sa Pobla, nina; en Pere Amengual (Company), nin.